

VOJTINA ÖRÖK

RITKÁN

marad meg álom
részleteiben reggel.

Anyámmal
temetésen voltunk,
(biztosan fontos ember)
mert sírt a város,
özönlött virág és rettegés.

Mi lesz megint –
a falakon jel, ölésre kész.

Már sajgott a lába,
de nem akarta,
hogymint hívjak,
hanem azt mondta:
igyunk egy sört előbb.

(De hiszen anyám
nem ivott soha.)

Most meg látom:
éjjel átállt az óra,
egy korábbi virradóra
már hajnalt pityegnek
kint a madarak.

Diákjaimnak
magyarázni kellett,
a kikelet nem reggel,
hanem a tavasz.

És *tavasz ez megint,*
gyönyörű,
egy párhuzamos álom.

Ritkán marad
meg részleteiben,
képzetek kuszálnak
betűkön, láthatáron.